

Leo Trotskij

Kommunism och syndikalism

Fackföreningsfrågan är en av de viktigaste frågorna för arbetarrörelsen, och därför för Oppositionen. Utan en exakt ståndpunkt i fackföreningsfrågan kommer Oppositionen inte att kunna vinna något verkligt inflytande över arbetarklassen. Det är därför som jag tror att det är nödvändigt att här, *för diskussion*, framlägga några synpunkter rörande fackföreningsfrågan.

Partiet och fackföreningarna

1. Det kommunistiska partiet är det viktigaste vapnet för proletarietets revolutionära handling, kamporganisationen för dess förtrupp. Det måste höja sig till rollen som arbetarklassens ledare på alla dess kampavsnitt utan undantag, och därmed på det fackliga området.
2. De som principiellt ställer fackföreningarnas autonomi mot det kommunistiska partiets ledarskap, ställer därmed – antingen de vill det eller inte – den mest efterblivna delen av proletarietet mot arbetarklassens förtrupp, kampen för omedelbara krav mot kampen för arbetarnas totala frigörelse, reformism mot kommunism, opportunism mot revolutionär marxism.

Revolutionär syndikalism och kommunism

3. Den franska förkrigssyndikalismen kämpade under perioden för sin uppkomst och expansion, genom att kämpa för facklig autonomi, i själva verket för deras oberoende av den borgerliga regeringen och dess partier, bland dem den reformistiska, parlamentariska socialismens parti. Detta var en kamp mot opportunism och för en revolutionär väg.

Den revolutionära syndikalismen gjorde aldrig i detta sammanhang någon fetisch av massorganisationernas autonomi. Tvärtom förstod den och förespråkade den revolutionära minoritetens ledande roll i förhållande till massorganisationerna, som återspeglar arbetarklassen med alla dess motsättningar, dess svagheter och dess efterblivenhet.

4. Teorin om den aktiva minoriteten var i grunden en ofullständig teori om ett proletärt parti. I hela sin praktik var den revolutionära syndikalismen ett embryo till ett revolutionärt parti gentemot opportunismen, dvs. den var ett anmärkningsvärt utkast till den revolutionära kommunismen
5. Anarkosyndikalismens svaghet, även under dess klassiska period, låg i frånvaron av en korrekt teoretisk grund, och som ett resultat därav, en felaktig uppfattning om statens väsen och dess roll i klasskampen – en ofullständig, inte fullt utvecklad och således felaktig uppfattning om den revolutionära minoritetens, dvs. partiets roll. Härur följer de taktiska misstagen såsom omvandlandet av generalstrejken till en fetisch, ignorerandet av sambandet mellan resningen och maktövertagandet och så vidare.
6. Efter kriget fann den franska syndikalismen inte bara sin vederläggning utan också sin utveckling och fullbordning i kommunismen. Försök att nu återuppliva den revolutionära syndikalismen vore ett försök att vrida historien bakåt. För arbetarrörelsen kan sådana försök endast ha en reaktionär innebörd.

Syndikalismens epigoner

7. Syndikalismens epigoner¹ omvandlar (i ord) fackföreningsorganisationens oberoende från bourgeoisien och de reformistiska socialisterna till *oberoende i allmänhet*, till *absolut* oberoende från alla partier, inklusive det kommunistiska partiet.

Om syndikalismen under expansionsperioden såg sig som en förtrupp och kämpade för för-

---

¹ **Epigoner.** Lärjungar som förvanskar sin läromästares doktriner.

truppsminoritetens ledande roll bland de efterblivna massorna, kämpar syndikalismens epigoner nu mot identiska önskemål från den kommunistiska förtruppen, genom att, dock utan framgång, försöka stödja sig på bristen på utveckling och fördomarna hos arbetarklassens mest efterblivna delar.

8. Oberoende från bourgeoisins inflytande kan inte vara ett passivt tillstånd. Det kan endast uttrycka sig genom politisk handling, dvs. genom kampen mot bourgeoisien. Denna kamp måste inspireras av ett klart program, som kräver organisering och taktik för sitt genomförande. Det är föreningen av program, organisation och taktik som utgör partiet. På detta sätt kan proletariatets verkliga oberoende från den borgerliga regeringen inte förverkligas utan att proletariatet för sin kamp under ledning av ett revolutionärt och inte ett opportunistiskt parti.

9. Syndikalismens epigoner vill få oss att tro att fackföreningarna är tillräckliga i sig själva. Teoretiskt betyder detta ingenting, men i praktiken innebär det den revolutionära förtruppens upplösning i de efterblivna massorna, dvs. fackföreningarna.

Ju större massor fackföreningarna omfattar, desto bättre kan de uppfylla sin mission. Ett revolutionärt parti förtjänar tvärtom sitt namn endast om det är ideologiskt homogent, sammanhållet av enhet i handling och organisation. Att framställa fackföreningarna som tillräckliga därför att proletariatet redan uppnått sin "majoritet", är att smickra proletariatet, att utmåla det annorlunda än det är och kan vara under kapitalismen. Kapitalismen håller väldiga massor av arbetare i okunnighet och efterblivenhet, och ger endast proletariatets förtrupp möjligheten att bryta igenom alla svårigheterna och komma fram till en klar förståelse av uppgifterna för hela sin klass.

Partiets ledande roll inkräktar inte på verklig facklig autonomi

10. Fackföreningarnas verkliga, praktiska och inte metafysiska autonomi vare sig störs eller minskas av det kommunistiska partiets kamp för inflytande. Varje medlem i fackföreningen har rätt att rösta som han tycker är nödvändigt och välja den som han tycker är bäst lämpad. Kommunisterna äger denna rätt på samma sätt som andra.

Kommunisternas erövring av majoriteten i de ledande organen äger rum helt i överensstämmelse med autonomins principer, dvs. fackföreningarnas självadministration. Å andra sidan kan ingen fackföreningsstadga hindra eller förbjuda partiet att välja den fackliga federationens generalsekreterare till sin centralkommitté, eftersom vi här helt och hållet befinner oss inom partiets autonomi.

11. I fackföreningarna underordnar sig kommunisterna naturligtvis partidisciplinen oavsett vilka poster de innehar. Detta utesluter inte utan förutsätter att de underordnar sig fackföreningsdisciplinen. Med andra ord påtvingar partiet dem inte någon handlingslinje som står i motsättning till sinnesstämningen eller uppfattningarna bland majoriteten av medlemmarna i fackföreningarna. I verkliga undantagsfall när partiet anser det omöjligt att dess medlemmar underordnar sig något *reaktionärt* beslut av fackföreningen, pekar det öppet för sina medlemmar ut de konsekvenser som följer därav, dvs. avsättning från fackföreningsposter, uteslutningar och så vidare.

Man kommer ingen vart med juridiska formler i dessa frågor – och autonomi är en rent juridisk formel. Frågan måste ställas utifrån sin kärna, dvs. på den fackliga *politikens* plan. En korrekt politik måste ställas mot en felaktig politik.

Karaktären av partiets ledande roll är beroende av förhållandena

12. Karaktären av partiets ledande roll, dess metoder och former, kan i grunden skifta i enlighet med de allmänna förhållandena i ett givet land eller med perioden i dess utveckling.

I kapitalistiska länder, där det kommunistiska partiet inte äger några maktmedel, är det

uppenbart att det bara kan ge ledning genom kommunister som befinner sig i fackföreningarna som fotfolk eller funktionärer.

Antalet kommunister på ledande fackliga poster är bara ett sätt att mäta partiets roll i fackföreningarna. Det viktigaste mätinstrumentet är procenten kommunister i förhållande till hela massan av fackligt organiserade. Men det principiella kriteriet är partiets allmänna inflytande på arbetarklassen, vilket mäts genom spridningen av den kommunistiska pressen, närvaron vid partiets möten, antalet röster i valen och, vilket är särskilt viktigt, antalet arbetande män och kvinnor som aktivt hörsammar partiets upprop om kamp.

13. Det står klart att det kommunistiska partiets inflytande i allmänhet, inklusive i fackföreningarna, kommer att växa ju mer revolutionär situationen blir.

Dessa förhållanden tillåter en uppskattning av graden och formen för fackföreningarnas sanna, verkliga och inte metafysiska autonomi. Under "fredstid", när de mest militanta formerna av fackliga aktioner utgörs av isolerade ekonomiska strejker, faller partiets *direkta* roll i fackliga aktioner till en sekundär plats. Som allmän regel tar partiet inte något beslut om varje isolerad strejk. Det *hjälp*er fackföreningen att bestämma huruvida strejken är lämplig genom sin ekonomiska och politiska information och genom sina råd. Det *stödjer* strejken med sin agitation, osv. Fackföreningen intar naturligtvis den främsta platsen i strejken.

Situationen förändras radikalt när rörelsen stegras till generalstrejken och i ännu högre grad när den övergår till direkt kamp för makten. I dessa förhållanden blir partiets ledande roll helt och hållet direkt, öppen och omedelbar. Fackföreningarna – naturligtvis inte de som gått över till andra sidan av barriaderna – blir partiets organisatoriska apparat, som inför hela arbetarklassen framstår som revolutionens ledare och som bär hela ansvaret.

På det område som sträcker sig mellan den partiella ekonomiska strejken och det revolutionära klassupproret finns alla möjliga former av ömsesidiga förbindelser mellan partiet och fackföreningarna, varierande grader av direkt och omedelbar ledning, och så vidare.

Men partiet strävar under alla förhållanden efter att vinna den allmänna ledningen genom att förlita sig på fackföreningarnas autonomi, vilka som organisationer – vilket inte behöver påpekas – inte är "underordnade" partiet.

Fackföreningarnas politiska oberoende är en myt

14. Fakta visar att politiskt "oberoende" fackföreningar inte existerar någonstans. Det har aldrig funnits några. Erfarenheten och teorin säger att det aldrig kommer att finnas några. I Förenta Staterna är fackföreningarna genom sina apparater direkt bundna till industrin och de borgerliga partiernas generalstab. I Storbritannien utgör fackföreningarna, som förr huvudsakligen stödde liberalerna, nu Labourpartiets materiella bas. I Tyskland marscherar fackföreningarna under socialdemokratins banér. I Sovjetrepubliken tillhör deras ledarskap bolsjevikerna. I Frankrike följer en av de fackliga organisationerna socialisterna, och den andra kommunisterna. I Finland delades fackföreningarna för kort tid sedan, den ena delen gick mot socialdemokratiet, den andra mot kommunismen. Så är det överallt.

Teoretikerna för fackföreningsrörelsens "oberoende" har hittills inte besvärat sig med att fundera över följande fråga: varför deras paroll inte bara misslyckas med att någonstans komma närmare sitt förverkligande i praktiken, utan varför fackföreningarnas beroende av ett partis ledning överallt utan undantag tvärtom blir tydligare och öppnare. Detta överensstämmer ju ändå helt och hållet med den imperialistiska epokens karaktär, som blottar alla klassförhållanden och till och med inom proletariatet accentuerar motsättningarna mellan dess aristokrati och dess mest utsugna delar.

Syndikalistiska förbundet – embryo till ett parti

15. Det fulländade uttrycket för den förlegade syndikalismen är det så kallade Syndikalistiska förbundet (*Ligue Syndicaliste*). I alla sina handlingar framstår det som en politisk organisation som strävar efter att underordna fackföreningsrörelsen sitt inflytande. I själva verket rekryterar förbundet inte sina medlemmar i enlighet med fackliga principer utan i enlighet med principerna för politiska grupperingar; det har sin plattform, om inte sitt program och det försvarar den i sina publikationer; det har sin egen interna disciplin inom fackföreningsrörelsen. På federationernas kongresser handlar dess anhängare som en politisk fraktion på samma sätt som den kommunistiska fraktionen. Om vi inte ska förlora oss i ord, inskränker sig Syndikalistiska förbundets tendens till en kamp för att befria de två federationerna från socialisternas och kommunisternas ledning och förena dem under ledning av Monattes grupp.

Förbundet handlar inte öppet i namn av rätten och nödvändigheten för den avancerade minoriteten att kämpa för att utöka sitt inflytande över de mest efterblivna massorna; det presenterar sig maskerat bakom vad de kallar fackligt ”oberoende”. Ur denna synvinkel påminner förbundet om socialistpartiet, som också utövar sin ledning under skydd av frasen om ”fackföreningsrörelsens oberoende”. Det kommunistiska partiet säger däremot öppet till arbetarklassen: här är mitt program, min taktik och min politik, som jag föreslår fackföreningarna.

Proletariatet får aldrig blint lita till någonting. Det måste döma varje parti och organisation efter dess arbete. Men arbetarna bör hysa dubbel och tredubbel misstro mot de pretendenter till ledarskapet som uppträder under antaget namn, bakom en mask som får proletariatet att tro att det i allmänhet inte behöver något ledarskap.

Proletariatet kräver inte att fackföreningarna ska vara autonoma, utan att de tillhandahåller en korrekt ledning

16. Rätten för ett politiskt parti att kämpa för att vinna inflytande över fackföreningarna får inte förnekas, men man måste ställa frågan: i namn av vilket program och vilken taktik kämpar denna organisation? I detta avseende ger inte Syndikalistiska förbundet tillräckliga garantier. Dess program är synnerligen formlöst, liksom dess taktik. I sina politiska bedömningar handlar det enbart från fall till fall. Samtidigt som det erkänner den proletära revolutionen och till och med proletariatets diktatur, så bortser det från partiet och kämpar mot kommunistiskt ledarskap, utan vilket den proletära revolutionen för evigt skulle riskera att förbli en tom fras.

17. Ideologin om fackligt oberoende har ingenting gemensamt med proletariatets idéer och stämningar som klass. Om partiet genom sin ledning kan garantera en korrekt, klarsynt och fast politik i fackföreningarna, kommer inte en enda arbetare komma på idén att göra uppror mot partiets ledning. Bolsjevikernas historiska erfarenheter har bevisat detta.

Detta gäller också för Frankrike, där kommunisterna erhöll 1,2 miljoner röster i valet medan *Confédération Générale du Travail Unitaire*, centralorganisationen för de röda fackföreningarna, endast har en fjärdedel eller en tredjedel av detta antal. Det står klart att den abstrakta parollen om oberoende under inga förhållanden kan komma från massorna. Fackföreningsbyråkratin är en helt annan sak. Den ser inte bara partibyråkratin som en professionell konkurrent, utan försöker till och med göra sig oberoende av kontrollen från proletariatets förtrupp. Parollen om oberoende är i själva sin grund en byråkratisk paroll och inte en klassparoll.

Facklig enhet som fetisch

18. Förutom fetischen om ”oberoende” omvandlar Syndikalistiska förbundet också frågan om *facklig enhet* till en fetisch.

Det behöver inte sägas att upprätthållandet av de fackliga organisationernas enhet har väldiga

fördelar utifrån proletarietets dagliga uppgifter, liksom utifrån det kommunistiska partiets kamp för att utöka sitt inflytande över massorna. Men fakta visar att sedan den revolutionära flygeln inom fackföreningarna vunnit sina första framgångar, har opportunisterna avsiktligt slagit in på splittringens väg. Fredliga relationer med bourgeoisien är dyrbarare för dem än proletarietets enhet. Detta är den otvetydiga slutsatsen av erfarenheterna efter kriget.

Vi kommunister är i alla avseenden intresserade av att visa arbetarna att ansvaret för splittringen av de fackliga organisationerna helt och hållet faller på socialdemokratin. Men av detta följer på intet sätt att enhetens ihåliga formel är viktigare för oss än arbetarklassens revolutionära uppgifter.

19. Åtta år har förflutit sedan den fackliga splittringen i Frankrike. Under denna tid förband sig de två organisationerna definitivt med de två dödligt fientliga politiska partierna. Att under dessa förhållanden tro att det är möjligt att förena fackföreningsrörelsen genom att helt enkelt predika enhet vore att nära illusioner. Att förklara att inte bara den proletära revolutionen utan även verklig klasskamp är omöjlig innan man preliminärt enat de två fackliga organisationerna, innebär att man gör revolutionens framtid beroende av den korrupta klicken av fackliga reformister.

I själva verket beror inte revolutionens framtid på sammanslagningen av de två fackliga apparaterna utan på förenandet av arbetarklassens majoritet kring revolutionära paroller och revolutionära kampmetoder.

För närvarande är arbetarklassens enande endast möjligt genom kamp mot klassarbetarna (koalitionsförespråkarna), vilka inte bara återfinns i de politiska partierna utan också i fackföreningarna.

20. Den verkliga vägen till proletarietets revolutionära enhet ligger i utvecklingen, korrigeringen, utvidgningen och konsolideringen av den revolutionära CGTU och försvagningen av den reformistiska CGT.

Det är inte uteslutet utan tvärtom mycket troligt att det franska proletarietet vid tiden för sin revolution kommer att inleda kampen med två federationer; bakom den ena kommer massorna att återfinnas och bakom den andra arbetararistokratin och -byråkratin.

Den fackliga oppositionens karaktär

21. Den nya fackföreningsoppositionen vill uppenbarligen inte slå in på syndikalismens väg. Samtidigt bryter den med partiet – inte med en viss ledning, utan med partiet i allmänhet. Detta innebär helt enkelt att den definitivt avvärjar sig själv ideologiskt och faller tillbaka i skråtänkande eller renodlad facklig verksamhet.

22. Den fackliga oppositionen är i sin helhet mycket brokig. Men den utmärks av några gemensamma drag som inte för den närmare den kommunistiska vänsteroppositionen utan tvärtom fjärrar den från och ställer den i motsättning till Oppositionen.

Den fackliga oppositionen kämpar inte mot den kommunistiska ledningens tanklösa handlingar och felaktiga metoder, utan mot kommunismens inflytande över arbetarklassen.

Den fackliga oppositionen kämpar inte mot den ultravänsteristiska värderingen av den givna situationen och tempot i dess utveckling, utan uppträder egentligen mot revolutionära perspektiv i allmänhet.

Den fackliga oppositionen kämpar inte mot förvanskade antimilitaristiska metoder utan förespråkar en pacifistisk inriktning. Den fackliga oppositionen utvecklar sig med andra ord uppenbarligen i reformistisk anda.

23. Det är helt felaktigt att påstå att det under de senaste åren i Frankrike – tvärtemot vad som

hämt i Tyskland, Tjeckoslovakien och andra länder – inte har bildats en högergruppering i det revolutionära lägret. Den viktigaste punkten är att högeroppositionen i Frankrike genom att överge kommunismens revolutionära politik, i överensstämmelse med den franska arbetarrörelsens traditioner, antagit en facklig karaktär, och därigenom döljer sin politiska fysionomi. I grund och botten representerar majoriteten av den fackliga oppositionen högerflygeln, liksom Brandlers grupp² i Tyskland, de tjeckoslovakiska fackföreningsföreträdarna som efter splittringen intagit en klart reformistisk ståndpunkt, osv.

Det kommunistiska partiets politik

24. Man kan försöka invända att alla de föregående övervägandena skulle vara riktiga bara under förutsättning att det kommunistiska partiet har en korrekt politik. Men denna invändning är ogrundad. Frågan om förhållandet mellan partiet, som representerar proletariatet som det borde vara, och fackföreningarna, som representerar proletariatet som det är, är den revolutionära marxismens mest grundläggande fråga. Det vore ett veritabelt självmord att avvisa det enda möjliga principiella svaret på denna fråga enbart därför att det kommunistiska partiet, under inflytande av objektiva och subjektiva orsaker som vi talat om mer än en gång, nu för en felaktig politik gentemot fackföreningarna, liksom på andra områden. En korrekt politik måste ställas mot en felaktig politik. För detta syfte har Vänsteroppositionen konstituerats som en fraktion. Om man anser att det franska kommunistpartiet i sin helhet befinner sig i ett fullständigt obotligt och hopplöst tillstånd – vilket vi absolut inte anser – måste ett annat parti ställas mot det.

Men frågan om partiets förhållande till klassen förändras inte ett jota av detta faktum. Vänsteroppositionen anser att det är omöjligt att påverka fackföreningsrörelsen, att hjälpa den att finna sin rätta inriktning, att genomsyra den med korrekta paroller, utom genom det kommunistiska partiet (eller för tillfället en fraktion) som bortsett från sina övriga egenskaper är arbetarklassens centrala ideologiska laboratorium.

25. Den korrekt uppfattade uppgiften för det kommunistiska partiet består inte bara i att vinna inflytande över fackföreningarna som de är, utan att genom fackföreningarna vinna ett inflytande över arbetarklassens majoritet. Detta är endast möjligt om de metoder som partiet använder i fackföreningarna överensstämmer med de senares natur och uppgifter. Partiets kamp för inflytande i fackföreningarna finner sin objektiva bekräftelse i huruvida de frodas eller ej och huruvida deras medlemsantal ökar, liksom i deras förhållande till de breda massorna. Om partiet köper sitt inflytande i fackföreningarna enbart till priset av att dessa går tillbaka och splittras upp – omvandlar dem till partiets stödtrupper för tillfälliga syften och förhindrar dem från att bli genuina massorganisationer – så är förhållandet mellan partiet och klassen felaktigt. Det är inte nödvändigt att vi här uppehåller oss vid orsakerna till en sådan situation. Vi har gjort det mer än en gång och vi gör det varje dag. Den officiella kommunistiska politikens ombytlighet återspeglar dess äventyrliga tendens att göra sig själv till arbetarklassens herre på kortast möjliga tid, genom teaterkonster, påhitt, ytlig agitation och så vidare.

Utvägen ur denna situation ligger dock inte i att ställa fackföreningarna mot partiet (eller mot fraktionen) utan i den oförsonliga kampen för att förändra såväl partiets som fackföreningarnas hela politik.

Den kommunistiska vänsterns uppgifter

26. Vänsteroppositionen måste ställa fackföreningsrörelsens frågor i oupplösligt samband

---

² **Brandlers grupp.** Anhängare till Heinrich Brandler, det tyska kommunistpartiets ledare, som uteslöts 1928-29, då Komintern genomförde sin ultravänsteristiska sicksackkurs. Brandlerianerna hade internationella förbindelser med den amerikanska Lovestone-gruppen och andra av Bucharins tidigare medarbetare, dvs. högeroppositionen i den kommunistiska rörelsen.

med frågan om proletarietets politiska kamp. Den måste ge en konkret analys av den franska arbetarrörelsens nuvarande utvecklingsstadium. Den måste göra en både kvalitativ och kvantitativ bedömning av den nuvarande strejkrörelsen och dess perspektiv i förhållande till perspektiven för den ekonomiska utvecklingen i Frankrike.

Det är överflödigt att tillägga att den fullständigt förkastar perspektivet med årtionden av kapitalistisk stabilisering och pacifism. Den utgår från en uppfattning av vår epok som en revolutionär epok. Den utgår från nödvändigheten av att proletarietets förtrupp i tid förbereder sig för de abrupta vändningar som inte bara är troliga utan oundvikliga. Ju mer bestämt och oförsonligt är dess handlande gentemot den centristiska byråkratins skenrevolutionära skrävel, mot politisk hysteri som inte tar hänsyn till förhållandena och blandar ihop idag med igår eller imorgon, desto fastare och resolutare måste den motsätta sig de högerelement som tar upp dess kritik och döljer sig bakom den för att föra in sina tendenser i den revolutionära marxismen.

* * *

27. Nya avgränsningar? Ny polemik? Nya splittringar? Så kommer klagosången låta från de goda men trötta själar som skulle vilja omvandla Oppositionen till en lugn reträttplats där man i lugn och ro kan vila sig från de stora uppgifterna, medan man bevarar namnet ”vänsterrevolutionär” intakt. Nej! säger vi till dem, till dessa trötta själar: vi färdas verkligen inte längs samma väg. Sanningen har ännu aldrig bestått i summan av de små felen. En revolutionär organisation har ännu aldrig varit sammansatt av små konservativa grupper som i första hand strävar efter att avskilja sig från varandra. Det finns epoker då den revolutionära tendensen är reducerad till en liten minoritet inom arbetarrörelsen. Men dessa epoker fordrar inte arrangemang mellan de små grupperna med gemensamt döljande av synder utan tvärtom en dubbelt oförsonlig kamp för ett korrekt perspektiv och skolning av kadern i genuin marxistisk anda. Endast på detta sätt är segern möjlig.

28. Vad författaren till dessa rader personligen beträffar, måste han medge att den uppfattning han hade om Monattes grupp när han deporterades från Sovjetunionen visade sig vara för optimistisk och därigenom falsk. Under många år hade författaren ingen möjlighet att följa denna grupps verksamhet. Han bedömde den utifrån gamla minnen. Skillnaderna visade sig i själva verket inte bara vara djupare utan även mer akuta än man kunde anta. De senaste årens händelser har utan tvekan visat att utan en klar och precis ideologisk avgränsning från syndikalismens linje kommer den kommunistiska oppositionen i Frankrike inte att kunna gå framåt. De teser som här föreslagits representerar i sig själva det första steget längs denna demarkationsväg, som är upptakten till den framgångsrika kampen mot det revolutionära pladdret och den opportunistiska kärnan hos Cachin, Monmousseau och kompani.³

14 oktober 1929

Översättning: *Per-Olof Mattsson*

---

³ **Cachin, Monmousseau och kompani.** Marcel Cachin (1869-1958), en brinnande socialpatriot under första världskriget, övergick till kommunismen 1920. Han blev en orubblig stalinist och behöll *l'Humanités* redaktörspost tills sin död. Gaston Monmousseau (1883-1960), en tidigare revolutionär syndikalist, blev kommunist, CGTU-ledare och en ståndaktig stalinist.